

12 iunie – 18 iunie

Credința legământului

Textul de memorat: „Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, prin Lege, este învederat, căci «Cel neprihănit prin credință va trăi».” (Galateni 3:11)

Cu aproximativ șapte sute de ani înainte de nașterea lui Isus, poetul Homer a scris *Odissea*. Aceasta relatează povestea lui Odiseu, un mare războinic, care, după ce a cucerit cetatea Troia în urma războiului troian, a făcut o călătorie de zece ani în încercarea de a se întoarce în ținutul său natal, Itaca. Voiajul a durat atât de mult pentru că eroul acesta a înfruntat naufragii, răskoale, furtuni, monștri și alte obstacole care l-au împiedicat să își atingă ținta. În cele din urmă, după ce au hotărât că Odiseu a suferit îndeajuns, zeii i-au permis obositului războinic să se întoarcă acasă, la familia lui. Ei au convenit că încercările prin care trecuse Odiseu reprezentau o ispășire suficientă pentru greșelile lui.

Într-un anumit sens, și noi suntem ca Odiseu: ne aflăm într-o lungă călătorie spre casă. Cu toate acestea, diferența crucială este că, spre deosebire de el, noi nu vom putea niciodată să „îndurăm suficient de mult” pentru a ne putea întoarce acasă. Distanța dintre cer și pământ este prea mare pentru ca noi să putem face ispășire pentru păcatele noastre. Dacă vom ajunge acasă va fi doar datorită harului lui Dumnezeu.

Studiul pe scurt: *De ce trebuie ca mântuirea să fie un dar? De ce putea să ne răscumpere doar Cineva egal cu Dumnezeu? Ce îl califică pe Avraam să fie un bun reprezentant al credinței? Ce înseamnă faptul că neprihănirea ne este „atribuită”? Cum ne putem însuși fĂgăduințele și speranța găsite la cruce?*

Duminică, 13 iunie – „Gândul Calvarului”

Calea mântuirii arătată în Vechiul Testament sub legământul mozaic nu este diferită de cea din Noul Testament, din cadrul legământului celui nou. Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, în vechiul sau în noul legământ, mântuirea este doar prin credință. Dacă s-ar fi realizat prin oricare alt mijloc, cum ar fi faptele, mântuirea ar fi fost ceva ce ni se cuvenea, ceva ce Creatorul era obligat să ne dea. Doar aceia care nu înțeleg gravitatea păcatului ar putea crede că Dumnezeu era supus unei astfel de obligații de a ne salva. Dimpotrivă, există o singură obligație, și anume datoria noastră față de legea pe care am călcat-o. Bineînțeles, noi nu am fi putut să o plătim; din fericire, Isus a plătit-o pentru noi.

„Atunci când oamenii vor putea înțelege mai profund dimensiunea mărețului sacrificiu care a fost făcut de Maiestatea cerului, murind în locul omului, atunci planul mântuirii va fi preamărit și gândul Calvarului va trezi în inimile creștinilor sentimente duioase, sacre și însuflitoare. În inima și pe buzele lor, se vor afla laude la adresa lui Dumnezeu și a Mielului. Mândria și îngâmfarele nu se pot dezvolta în inima care păstrează vii în memorie scenele de pe Calvar. Lumea aceasta li se va părea fără valoare celor care apreciază marele preț plătit pentru răscumpărarea omului - sângele prețios al iubitului Fiu al lui Dumnezeu. [...] Mulți dintre cei care mărturisesc a fi creștini se entuziasmează cu privire la planuri lumești și interesul le este stârnit de distracții noi și excitante, în timp ce, atunci când este vorba despre cauza lui Dumnezeu, inima le este rece ca gheața. Iată, sărmane formalist, un subiect care are suficientă importanță ca să-ți trezească interesul.

Aici sunt implicate interese veșnice. Este un păcat să rămâi liniștit și indiferent în legătură cu acest subiect. Scenele Calvarului cheamă la cea mai profundă emoție. În legătură cu acest subiect îți este îngăduit să manifesti entuziasm. Gândurile și imaginația noastră nu vor putea niciodată să înțeleagă pe deplin faptul că Hristos, Cel atât de minunat, de nevinovat, a suferit o moarte atât de dureroasă, purtând povara păcatelor lumii. Nu putem cuprinde lungimea, lărgimea, înălțimea și adâncimea unei asemenea iubiri. Contemplarea adâncimilor de neegalat ale iubirii Mântuitorului trebuie să umple mintea, să atingă

Studiu Biblic, Trim. II, 2021 – FĂgăduința: legământul cel veșnic al lui Dumnezeu

și să topească sufletul, să rafineze și să înnobileze sentimentele și să transforme complet întregul caracter.” - Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 2, p. 212.

Roagă-te cu privire la ceea ce Ellen G. White a scris. Având aceste rânduri în minte, citește Galateni 6:14 și apoi întreabă-te cum poți slăvi crucea lui Hristos.

Luni, 14 iunie – Legământul și sacrificiul

„Căci știți că nu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viațuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1:18,19).

1. Ce vrea Petru să spună în versetele de mai sus prin faptul că noi suntem răscumparați?

Când Petru vorbește despre moartea ispășitoare a Domnului Hristos pe cruce, ideea de „plată”, sau de preț, la care face referire ne aduce în minte practica străveche de eliberare a unui sclav din robie prin plățirea unui preț pentru el (deseori de către o rudă). Prin contrast, Hristos ne-a răscumpărat din robia păcatului și de la consecința lui finală, care este moartea, dar El a făcut lucrul acesta cu „sângele [Său] scump”, prin moartea Sa înlocuitoare și voluntară de la Calvar. Aceasta este baza tuturor legămintelor: fără ea, legământul devine nul și neavenit pentru că Dumnezeu nu ar fi putut să-Și împlinească în mod drept partea de înțelegere, care este darul vieții veșnice oferit tuturor celor care cred.

2. Care este mesajul pe care îl au în comun aceste versete? Romani 6:23; 1 Ioan 5:11,13

Noi avem făgăduința vieții veșnice prin Isus pentru că doar El putea drege spărtura care ne-a făcut să pierdem viața veșnică. De ce? Pentru că doar neprihănirea și valoarea infinite ale Creatorului puteau anula datoria pe care noi o aveam față de Legea călcată - iată cât de mare a fost spărtura pe care păcatul a cauzat-o! Altfel, ce s-ar fi putut spune despre caracterul înalt al Legii morale veșnice a lui Dumnezeu, dacă o ființă creată, limitată și trecătoare, ar fi putut plăti pedeapsa pentru călcarea ei? Doar Cineva care era egal cu Însuși Dumnezeu, care avea în El viața neîmprumutată și veșnică putea să plătească prețul necesar pentru eliberarea noastră de datoria față de Lege.

Imaginează-ți că, într-un muzeu de artă, copilul unui vizitator aruncă o sticlă cu cerneală pe o pictură a lui Rembrandt și o distruge complet. Tabloul valorează milioane; chiar dacă ar vinde tot ce deține, părinții nu s-ar putea nici măcar apropia puțin de stingerea datoriei. În ce fel imaginea aceasta ne ajută să înțelegem cât de gravă este ruptura pe care păcatul a cauzat-o și de ce doar Domnul ar putea plăti datoria?

Mărti, 15 iunie – Credința lui Avraam (I)

„Avraam a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire” (Geneza 15:6).

Versetul acesta rămâne una dintre cele mai profunde declarații din întreaga Scriptură. Ea confirmă adevărul esențial al religiei biblice - neprihănirea prin credință - și o face cu multe secole înainte ca Pavel să scrie despre el în Romani. Totul demonstrează că de la Eden încocoare mântuirea s-a realizat în același fel.

Contextul imediat al versetului ne ajută să înțelegem cât de mare a fost credința lui Avraam, care a crezut făgăduința lui Dumnezeu despre un fiu în ciuda tuturor dovezilor fizice care păreau să facă imposibilă împlinirea ei. Este tipul acela de credință care își dă seama de propria neputință, care necesită o predare totală a sinelui și o supunere completă față de Domnul și care duce la ascultare. Aceasta a fost credința pe care a avut-o Avraam și care i-a fost socotită „ca neprihănire”.

3. De ce spune Biblia că i-a fost socotită „ca neprihănire”? A fost Avraam „neprihănit” în sensul neprihănirii lui Dumnezeu? Ce a făcut el la scurt timp după ce Dumnezeu l-a declarat neprihănit, de unde înțelegem de ce neprihănirea i-a fost atribuită, în contrast cu ceea ce era el de fapt?

Indiferent cât de impresionante au fost ascultarea și credința manifestate de Avraam, acestea nu au fost desăvârșite. Uneori, el a arătat că este slab la ambele capitole (Îți sună cunoscut acest lucru?). Toate acestea arată spre un aspect esențial: neprihănirea care ne mântuiește nu este a noastră, ci doar ne este atribuită. Aceasta înseamnă că suntem declarați neprihăniți chiar dacă nu suntem astfel. Este ceea ce a făcut Dumnezeu pentru Avraam și ceea ce va face pentru toți cei care vor veni la El prin „credința lui Avraam” (Romani 4:16).

Citește Romani 4:1-7 și vezi care este contextul în care Pavel folosește pasajul din Geneza 15:6.

Roagă-te cu privire la aceste versete și scrie ce crezi că îți transmit.

Miercuri, 16 iunie – Credința lui Avraam (II)

Recitind Geneza 15:6, putem vedea că diferitele traduceri au redat termenul ebraic *hasab* cu „a socoti” sau „a considera” (NTR).

Același termen este folosit în alte versete din cărțile lui Moise. O persoană sau un lucru este „socotit”, sau „considerat”, ceva ce în realitate nu este. De pildă, în Geneza 31:15, Rahela și Lea afirmă că tatăl lor le „privea” (considera, socotea) ca niște străine, deși ele erau fetele lui. Zecimea leviților este „socotită” [considerată, văzută] ca „grâul care se ia întâi din arie”, deși, evident, zecimea nu este totuna cu grâul (Numeri 18:27,30).

4. Cum este exprimată ideea aceasta în contextul jertfelor? Leviticul 7:18; 17:1-4

În Leviticul 7:18, verbul *hasab* este tradus cu „a se ține în seamă”. Dacă o anumită jertfă (precum cea de mulțumire) nu era mâncată până în a treia zi, își pierdea valoarea și „nu i se va ține în seamă celui ce a adus-o”, adică nu mai era socotită în beneficiul lui. În pasajul acesta se vorbește despre o situație în care o jertfă este „ținută în seamă” în avantajul păcătosului (compară cu Leviticul 17:1-4), care apoi stă înaintea lui Dumnezeu neprihănit. Dumnezeu îl socotește pe păcătos ca neprihănit, deși omul este, de fapt, păcătos.

5. Meditează puțin asupra acestui adevăr minunat, și anume că, în ciuda greșelilor noastre, suntem socotiți, sau considerați, neprihăniți în ochii lui Dumnezeu. Scrie în cuvintele tale ce crezi că înseamnă acest lucru.

Marele adevăr că suntem declarați neprihăniți nu în virtutea vreunei fapte pe care o putem face, ci doar datorită credinței în ceea ce a făcut Isus pentru noi este cuprins în expresia „neprihănire prin credință”. Totuși, aceasta nu înseamnă că, în vreun fel, credința noastră ne face neprihăniți, ci, mai degrabă, că ea este mijlocul prin care primim darul neprihănirii. În esență, aceasta este frumusețea, taina și slava creștinismului. Tot ce noi, creștinii, credem ca urmași ai lui Hristos își are rădăcinile în acest adevăr minunat. Prin credință, noi suntem socotiți neprihăniți în ochii lui Dumnezeu. Tot ceea ce urmează, cum ar fi ascultarea, sfințirea, dezvoltarea caracterului, dragostea, ar trebui să izvorască din acest adevăr de o importanță capitală.

Cum i-ai răspunde cuiva care caută să fie creștin, dar „nu se simte neprihănit”?

Joi, 17 iunie – Să ne bizuim pe făgăduințe

Există o relatare despre faimosul cardinal Bellarmine, marele apologet catolic care toată viața lui a combătut ideea îndreptățirii doar prin neprihănirea atribuită. Pe patul de moarte, i-au fost aduse crucifixe și meritele sfinților ca să-i dea asigurarea înainte de moarte, dar Bellarmine a spus: „Luați-le de aici. Cred că este mai sigur să mă încred în meritele lui Hristos!”

Pe măsură ce se apropie de sfârșitul vieții lor, mulți oameni se uită în urmă și văd cât de zadarnice și de lipsite de valoare au fost faptele și lucrările lor în încercarea de a-și câștiga singuri mântuirea de la un Dumnezeu sfânt. Astfel, ei își dau seama câtă nevoie au de neprihănirea lui Hristos.

Și totuși, vestea bună este că nu trebuie să așteptăm apropierea morții ca să avem siguranță în Domnul acum. Întregul legământ se bazează pe făgăduințele sigure ale lui Dumnezeu în prezent - făgăduințe valabile pentru noi acum, care ne pot face viața mai bună.

6. Răspunde la următoarele întrebări în contextul dezvoltării, menținerii și întăririi relației de legământ cu Dumnezeu:

Psalmi 34:8 - Cum poți să guști bunătatea lui Dumnezeu?

Matei 11:30 - Prin ce anume Isus ne-a făcut jugul mai ușor?

Romani 5:1 - Ce legătură există între îndreptățire și pace?

Filipeni 2:7,8 - Ce ai învățat din experiența lui Hristos?

Analizează-ți viața cu rugăciune și întreabă-te care sunt lucrurile care îți întăresc relația cu Dumnezeu și care sunt cele care o slăbesc. Ce schimbări trebuie să faci?

Vineri, 18 iunie – Un gând de încheiere

„Singura cale prin care [păcătosul] poate să ajungă la neprihănire este credința. Prin credință, el poate să-I aducă lui Dumnezeu meritele lui Hristos, iar Domnul pune ascultarea Fiului Său în contul celui păcătos. Neprihănirea Domnului Hristos este acceptată în locul greșelii omului, iar Dumnezeu primește, iartă și îndreptățește sufletul pocăit care crede și îl tratează ca și când ar fi neprihănit, iubindu-l ca pe Fiul Său. Acesta este modul în care credința este socotită neprihănire.” - Ellen G. White, *Credința și faptele*, p. 101.

„Când, prin pocăință și credință, Îl primim pe Hristos ca Mântuitor al nostru, Domnul ne iartă păcatele și Își retrace pedeapsa prescrisă pentru călcarea Legii. Ca urmare, cel păcătos stă înaintea lui Dumnezeu ca un om neprihănit, el primește favoarea Cerului și are părtășie cu Tatăl și cu Fiul prin Duhul Sfânt.” - Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 3, p. 191.

Rezumat: Vechiul legământ, noul legământ: Isus a plătit datoria Legii, așa că putem fi drepiți în ochii lui Dumnezeu.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Marcu 10-16

1. Pe cine a luat Domnul Isus în brațe?
2. Unde a afirmat Domnul Isus că David a fost „insuflat de Duhul Sfânt”?
3. Completează textul: „Temeți-vă ca nu cumva, venind ”
4. Despre cine se spune că „se duceau la țară”?

Evanghelizare, Secțiunea 14, subcapitolul „Atât bărbații, cât și femeile sunt chemați deopotrivă în lucrarea biblică”

5. Ce anume făceau fratele și sora Haskel pentru lucrarea biblică?